

Konstancin-Jeziorna, 12.08.2019 r.

Prof. Mariusz Dąbrowski
mariusz.dabrowski@asp.waw.pl
tel. 664 128 180

Recenzja pracy doktorskiej, dorobku artystycznego i dydaktycznego Pana mgr Piotra Grabowskiego sporządzona w związku z przewodem doktorskim wszczętym przez Radę Wydziału Operatorskiego i Realizacji Telewizyjnej Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi.

Pan mgr Piotr Grabowski jest twórcą odważnym, łączącym różnorodne formy wypowiedzi wizualnej. Wystarczy przyrzeć się liście realizacji filmowo-telewizyjnych wykonanych po uzyskaniu tytułu magistra, jest ich ponad 700. Są wśród nich formy dokumentalne, reportaże jak i realizacje telewizyjne koncertów, spektakli teatralnych oraz transmisje live. Pan Piotr to twórca poszukujący, stawiający przed sobą bardzo wysoko poprzeczkę.

Szkołę Podstawowej im. Wojsk Obrony Powietrznej Kraju nr 21 w Gdyni ukończył w 1999 roku, kolejno liceum im. Jana Pawła II w Gdyni. Równolegle uczył się gry na fortepianie. W 2003 roku w Toruniu rozpoczął studia w Wyższej Szkole Kultury Społecznej i Medialnej, gdzie podjął praktykę telewizyjną w Fundacji Lux Veritatis w dziedzinie dziennikarstwa i realizacji telewizyjnej. W 2006 roku ukończył studia licencjackie w Wyższej Szkole Kultury Społecznej i Medialnej w Toruniu na wydziale Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej w specjalności: Kultura Medialna. Tytuł licencjata otrzymał broniąc pracę teoretyczną „Sztuka i religia w oparciu o List do artystów Jana Pawła II”. W 2007 roku rozpoczął uzupełniające studia magisterskie w Państwowej Szkole Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi na Wydziale Operatorskim i Realizacji Telewizyjnej w specjalności Realizacji Telewizyjnej - Dziennikarstwo Telewizyjne, następnie podjął studia magisterskie w Wyższej Szkole Kultury Społecznej i Medialnej w Toruniu na wydziale Politologicznym w specjalności: Komunikacja i Dziennikarstwo Polityczne. W 2008 roku w Wyższej Szkole Kultury Społecznej i Medialnej w Toruniu uzyskał tytuł magistra, pracą pt. „Samuela P. Huntingtona koncepcja cywilizacji”. W 2010 roku otrzymał dyplom w Państwowej Szkole Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi broniąc pracę magisterską dokumentalną formą pt. „Zawsze być sobą” i teoretyczną „W poszukiwaniu prawdy. Szkoła Karabasza. Analiza.”

Od 2011 roku związany jest z Wyższą Szkołą Kultury Społecznej i Medialnej w Toruniu w ramach realizacji edukacyjnych warsztatów medialnych dla młodzieży oraz prowadzenia zajęć z zakresu „Podstaw Realizacji Telewizyjnej w Technice Studyjnej” oraz „Dokumentalnych Form Filmowych”. W 2014 roku rozpoczął studia doktoranckie w Państwowej Szkole Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi na Wydziale Operatorskim i

Realizacji Telewizyjnej. Od 2007 roku zawodowo jest związany z Fundacją Lux Veritatis oraz TVP.

„Widowisko Masowe“ analiza przekazu live „Jednego Serca, jednego Ducha“ koncert, inspiracje, narzędzia, praktyka, to temat pracy doktorskiej mgr Piotra Grabowskiego, jest to analityczny proces postrzegania i rozumienia – nasza percepcja jest ograniczona przez funkcje umysłu, takie jak myślenie, osądzanie czy kategoryzacja. Okazuje się jednak, że nie ma jednego obiektywnego sposobu postrzegania świata. Każdy człowiek, można nawet powiedzieć – każda istota myśląca postrzega świat w jedyny i niepowtarzalny sposób. Posługujemy się tylko pewnymi schematami w postrzeganiu rzeczywistości. W dużej mierze zależą one przede wszystkim od kultury i środowiska, w którym się wychowaliśmy. Na sposób percepcji wpływa również nasze wykształcenie, emocje, nastrój a nawet czynniki czysto fizyczne, jak chociażby to, czy jesteśmy głodni czy niewyspani. Posługujemy się umownymi schematami, głównie po to, aby nadać interpretację naszemu doświadczeniu i aby w ogóle móc się skomunikować z drugim człowiekiem. Analityczny proces twórczy mgr Piotra Grabowskiego jest jego subiektywnym podejściem do tradycyjnych zagadnień obrazowania. „Analiza przekazu live“ doktoranta jest jego osobistym poszerzeniem wypowiedzi twórczej. Trudno jest przecenić ogrom rygorystycznego przestrzegania jasności i percepcji wypowiedzi obowiązujących mgr Piotra Grabowskiego na każdym etapie tworzenia i rozumienia współczesnego obrazu. Doktorant w pracy pisze: „... W tak specyficznej rzeczywistości zdarzenia, założenie twórców telewizyjnych jest oparte na wyjątkowej kreatywności przekazu. Czy możliwe jest, zatem, poprzez technologiczne możliwości „on air“ przekazanie wrażenia, opartego jedynie na doświadczeniach własnych, wynikających z powtarzalności w doznaniach zbiorowych? Obrazu rzeczywistości i klimatu, atmosfery radości i skupienia, wrażenia tu i teraz? Na ten obraz składa się przekaz „niemal” teatralny, którego zasada istnienia oparta jest na stosunku wypadkowej widz – scena. W przypadku przekazu medialnego tu specyfiki telewizyjnej, jest to „przedłużenie ręki widza”. Określenie to jest stosowane w widowiskach z udziałem publiczności. Czy owa metafizyka jest przekładalna na język obrazu i dźwięku?

W pewnym sensie tak, pod warunkiem zastosowania środków przynależnych przekazowi telewizyjnemu. Budują go poza istnieniem tzw. sygnału: obraz i dźwięk, składowe takie jak: kolor, faktura, przestrzeń, ruch. Na te składają się możliwości operatorskie: kamery, ich rozstawienie, ruch i kąty widzenia. Również inscenizacja płaska albo głębinowa, ustalana w czasie prób uwzględniających założenia kierunków i wielkości planów, obiektywy, ogniskowe, wieloślad zapisu i odtworzenia dźwięku. Ważne w transmisji i jej przygotowaniu są lokacja (...), scenografia często dostosowana do miejsca (...), pora dnia, ustawienie sceny wobec południa i zachodu, godzina planowanego wydarzenia oraz wiele innych zmiennych. Odpowiedź na pytanie o „wierny” przekaz jest trudna. Teoretycznie jest on możliwy, ale pod warunkiem stworzenia u odbiorcy skojarzeń i odniesień do własnych doświadczeń i wyobrażeń, nie mniej pozbawionych wielu zmysłów jak dotyk, smak czy zapach. Scena i obraz telewizyjny rządzą się odmiennymi prawami i jest sztuką je wypośrodkować, biorąc pod uwagę jedynie możliwość konkretyzacji przez realizatora mnożonej przez tysiące jednostkowych osobowości i ich domniemanego nastroju, budowanego jak wyżej, miejscem akcji i czasem jej trwania, faktem oczekiwanego wydarzenia. " i dalej trzeba pamiętać o „ Trzech Porządkach Davida Bohma. Pierwszy, Jawny, świat odrębnych i oddzielonych rzeczy, który porządkujemy sami – to codzienność. Drugi, Ukryty jest porządkowany przez Naturę, ma podłoże psychologiczne w oparciu o doświadczenia naturalistyczne – bez bezpośredniego wpływu człowieka. Trzeci, Porządek Super Ukryty jest podprogową świadomością istnienia „Czegoś” istniejącego poza zasięgiem

myślowych symboli, podlegający nieznannej sile i energii, które organizują dwa pierwsze Porządki. Owe siły i energia są różnie nazywane przez filozofów i socjologów; Los, Opatrzność, Bóg, Intuicja, Oczywistość i Aksjomat. Nie podlegają rozważaniom. Jako pewniki już od czasów Euklidesa są uznawane za prawdziwe, niepodlegające dowodom, nawet matematycznym."

„Jednego Serca, jednego Ducha" porządek pełen ciszy, spokoju i harmonii. Odnosi się do bardzo ważnego dla naszego doświadczenia egzystencjalnego fenomenu jednoczesnego odczuwania przemijania i trwania. Pokazuje to, co nieodwołalnie przeminęło i co jednocześnie trwa..." Piotr Grabowski jest twórcą, który podejmuje ryzyko. Przesuwa w swojej twórczości granice rzemiosła obrazowania i wyznacza dla niego nowe obszary.

Po szczegółowym i wnikliwym zapoznaniu się z pracą doktorską, dorobkiem dydaktycznym i twórczym pana mgr Piotra Grabowskiego, którą oceniam pozytywnie, przedkładam wniosek do Wysokiej Rady Wydziału Operatorskiego i Realizacji Telewizyjnej Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi o przyznanie panu mgr Piotrowi Grabowskiemu stopnia doktora w dziedzinie sztuki filmowej.

Mariusz Dąbrowski